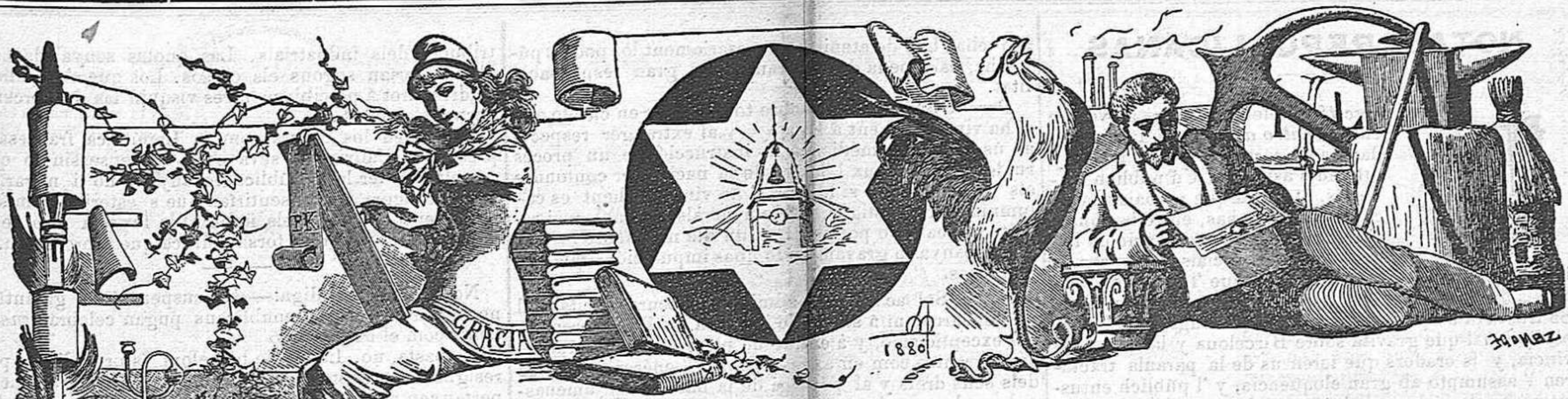

10/38

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

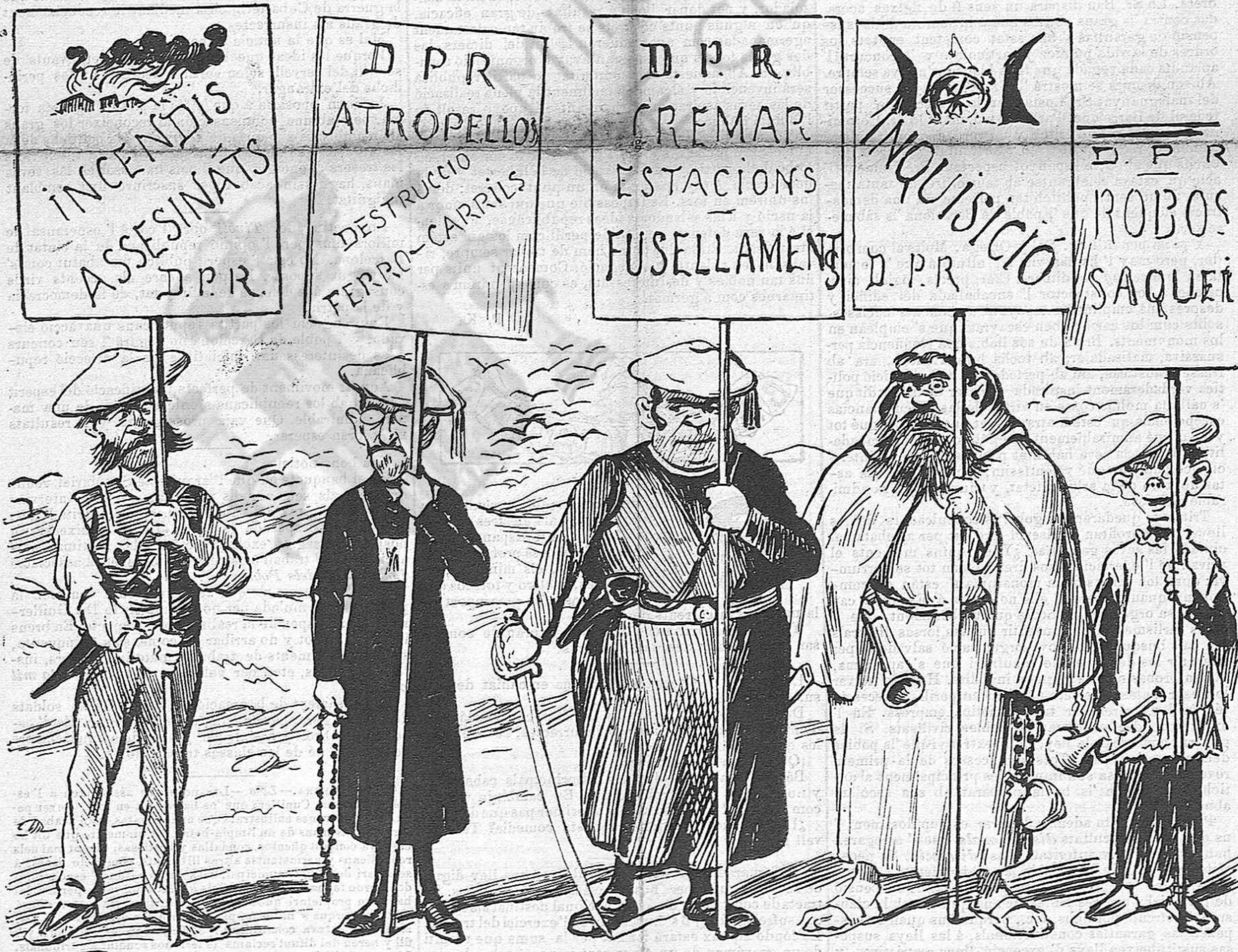
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

LA FESTA CARCUNDA

De ser tossuts tenen fama y 'n son per demés:

aquest es el séu programa aquest... y cap més.

NOTAS REPUBLICANAS

o meeting celebrat dimars al vespre en lo *Teatro del Tivoli* tingué verdadera importancia, baix molts y diferents aspectes. Un públich numeros, atapatit que no baixaria de cinch mil personas, entre las quals s'hi notava la representació de totes las classes socials, recordava 'ls

bons temps de la vida pública, en que 'l país feya sentir als governants lo pes legitim de la seva influencia. Se tractava de protestar contra la prolongació del estat excepcional que gravita sobre Barcelona y la seva provincia, y 'ls oradors que feren us de la paraula tractaren l' assumpto ab gran eloquencia, y 'l públich entusiasmat aclamà las conclusions del meeting, reduhidas á reclamar: 1.er que s' aixequi la suspensió de las garantías constitucionals; 2.ª que s' obri una informació per investigar l' us que han fet lo govern y 'ls seus agents del poder discrecional que la suspensió de garantías implica, á ff de fer efectivas las responsabilidades en que aquells hajan incorregut, y 3.er que 's fassa extensiva la indicada investigació á inquirir los abusos que s' hajan pogut cometre ab ocasió dels processos instruhits y fallats per jurisdiccions especials, mentres ha estat en vigor la suspensió de garantías.

Aquestas tres conclusions basadas en un noble esperit de justicia y d' equitat inspiraren párrafos eloquentíssims als cinch oradors que feren us de la paraula, que sigueren los Srs. Fabregat, Avila, Bau, Corominas y Sol y Ortega. Lo Sr. Fabregat se revelá orador brillant, que sab despertar sovint l' entusiasme del auditori ab sos párrafos saturats de amor á la llibertat, á la democracia y á la República. Lo Sr. Avila s' expressá en to familiar demostrant la inoportunitat de la suspensió de las garantías, mida gravíssima de que aquí s' abusa á cada dos per tres, sent aixís qu' en cap altre país del mon s' acut, sino en cassos molt excepcionals, á privar als ciutadans del us de sos legítims drets. Lo Sr. Bau dispará un sens ff de fletxas aceradas contra 'ls grans abusos que á la sombra de la suspensió de garantías s' han estat cometent en tots los ordres de la vida pública y particular. y 'l concurs l' aplaudia cada vegada que feya blanco y 'n feya sempre. Ab son discurs se mostrá 'l Sr. Bau dign successor del malaguanyat Sr. Lostau, en la direcció del partit federal de Barcelona. Parlá seguidament lo Sr. Corominas, ab amplitud de criteri y un verdader sentit gubernamental, recabant ab gran oportunitat los drets públics que al poble espanyol aspectan. Precisament l' acte qu' estava celebrant ab tant ordre, ab tanta mesura, ab un sentit polítich tan perfecte era una demostració eloquent de que 'l poble de Barcelona 'ls sab mereixer.

Y parlá per fi 'l Sr. Sol y Ortega. Molt val com orador, pero may l' havian vist á l' altura á que 's remontá en lo meeting del dimars. Clar, precís, lògich, aixecá com á bon constructor l' encaballada del edifici y després aná omplint los espays ab arguments macissos, solits com los carrés ben escayrats que s' emplean en los monuments. Brotá de sos llabis una eloquencia persuasiva, matisada ara ab tochs humorístichs, ara ab frases caústicas, ara ab periodos de una intuición política verdaderament inspirada. A pesar de haver dit que 's callaria moltes cosas en virtut de las circunstancias excepcionals qu' estém atravesant encare, ho digué tot y ho digué admirablement. Lo públich estava embadalit, admirant la seva habilitat pasmosa, la seva intenció acerada. Estigué valentíssim, sempre sobre las astas del toro de la arbitrariedad, y triunfant per sa admirable destresa.

Triturats quedaren los governs conculcadores de las lleys, que aprofitan qualsevol pretext per arrebatat al ciutadà las sevas garantías. ¿Y en quins moments el privan de l' exercici de sos drets? Quan tot se derrumva; quan los partits de la monarquia s' están descomponent; quan darrera d' ells no queda á Espanya cap mes forsa organizada, encare que bárbarament, que l' odiós carlisme. Al no consentir que las forsas lliberals del país busquin una nova organizació salvadora per prevenir los desastres del naufragi que s' aproxima, donan probas de una ceguera inaudita. Hem de salvar lo tesor de las llibertats públicas en perill y necessitem la ley per realisar tan patriótica empresa. En l' exercici del dret s' educan los pobles civilisats. Si 'ls governs conculcan la ley, no s' extranyi que 'ls pobles deixin de respectarla. Tots los excessos de la primera revolució francesa son imputables principalment al antich régimen que 'ls havia preparat ab sos seculares abusos.

Pero 's n' necessita ademés depurar escrupulosament l' us que de las facultats discrecionals que s' arrogaren han fet governs y autoritats sense discreció. Se necessita que donguin compte de las arbitrariedades que cometeren, ab las presons inmotivadas, ab la suspensió de periódichs que res tenian de anarquistas, ab la clausura de círculs polítichs, etc., perque fins quan se suspenen las garantías constitucionals, á las lleys suspensas substitueixen lleys d' excepció, lleys restrictivas, y

á n' ellas han de atenirse necessariamente los poders públics, baix pena de contraure una gran responsabilidad.

Pero lo que interessa sobre tot es posar en clar lo que s' ha vingut dihent á Espanya y al extranger respecte al ús de certs medis en la instrucció de un procés ruidós. Ho exigeix l' honra de la nació, per confondre als calumniadors, si lo que s' ha vingut dihent es calumnia; pera castigar severament als culpables, si resulta probat. No pot pesar ni un día mes sobre la noble Espanya lo gravamen de unas imputacions tan vergonyosas.

Lo Sr. Sol acabá son admirable discurs, excitant al poble barceloní á sortir de l' apatia, de l' indiferencia, del excepticismo, y á entrar de plé en la vida pública, consagrante com en altres temps á l' enérgica defensa dels seus drets y al prestigi de la nació avuy amenasada en la seva integritat, en los seus interessos y en la seva honra.

Las aclamaciones del públich electricitat demostraren que las ideas justas, atinadas, patrióticas del Sr. Sol y Ortega y demés oradors qu' en lo meeting prengueren part havian caygut, com bona llevor, sobre 'l camp fértil y ben abonat de la conciencia popular.

Feya molt temps que no s' havia celebrat á Barcelona un acte tan trascendental, y en una forma tan correcta, tan ordenada, reveladora de la intima compenetració del poble ab la direcció dels partits republicans organitzadors de la reunió del Tivoli.

*
*
*

Precisament aquesta circumstancia avalora mes y mes la extraordinaria significació del acte. Lo partit federal y la Fusió republicana aparegueren units per realisar-lo, sense que 's notés la mes mínima nota discordant. Mil cops hem expressat lo desitj de que tots los republicans se confonguessen en un sol pensament y adoptessin una conducta uniforme: lo camp de la Fusió es prou ample per que tots hi tinguin cabuda. Mes ja que aixó per ara no es possible, respectant com respectém los escrúpuls doctrinals del partit federal, es molt consolador, y pot donar lloch á resultats de gran eficacia, qu' en alguns punts concrets se trobin tan estretament agermanadas com aparegueren la nit del dimars, las dos grans forsas que integran avuy l' organizació republicana. Ab aquesta mancomunitat lo partit republicá serà invencible y alcanzará fàcilment la plena realizació de las sevas aspiracions, guanyantse l' apoyo resolt de l' opinió pública.

Y la conjunció s' efectuará, n' estém segurs, sempre que com lo dimars, s' inspire tothom ab lo cor obert, en lo bé de la patria y en la salvació de la llibertat y de la democracia. A vuy ens unim en un punt concret; demá 'ns unirem en tots. Es impossible que qui senti amor á la nació y á las salvadoras ideas republicanas, no 's llenzi á la seva defensa, en dias de perill com los qu' estém atravesant. En la lluyta 'ns hem de trobar sempre, rivalisant en valentia y abnegació. Combatent units per fins tan nobles y desinteressats, es com apen'drem á estimarnos com á germans.

P. K.

PROP de 9 milions de pessetas están deventse avuy als mestres de instrucció primaria d' Espanya.

Pensin els pobres professors que las instituciones, els ministres, els ex-ministres, el clero y tots los que viuen arrapats al pressupost de

la nació están corrents de pagos. Y si pensant aixó no 's consolán, haurán de confessar que son molt descontentadissos.

Lo general Lee torna á la Habana en calilat de cónsul dels Estats Units.

Dihen que en Mac-Kinley li ha donat l' encàrrech de avistarse ab los principals insurrectes, aconsellant-los que acceptin l' autonomia.

¡Quina cosa mes extranya!...

Bé 'ls buscan las columnas als principals cabecillas, y no obstant no 'ls troban may. En cambi, ja veurán com el cónsul Lee topa ab ells al primer pas que dongui.

¿Dihen que no entenen aquesta comedia? Tant se val! Paguin y callin.

La Cámara francesa acaba de adoptar una ley digna de ser coneguda per nostras classes treballadoras. Se tracta de constituhir un fondo nacional destinat als obrers que sofreixin dany ó s' inutilissin en l' exercici del treball. Lo fondo aqueix estaré format per la suma que resulti de un gravamen de un 4 per cent imposat sobre la con-

tribució dels industrials. Las quotas senyaladas als obrers varían segons els cassos. Los que s' inutilissin tindrán dret á percibir mentres visquin las dos terceras parts del seu salari.

Ja veuen los obrers com la República francesa 's preocupa de aliviar la seva sort. Si pensessin lo que per ells pot fer la República espanyola, no li negarian lo seu concurs, ni consentirian que s' esterilissés miserablement, per haverse imbuhit la funesta idea de la abstenció, la poderosa forsa política que representan.

No basta que 's diga:—«La suspensió de garantías no impedeix que 'ls republicans pugan celebrar meetings com el del Tivoli.»

No basta, no. Lo poble barceloní es prou digne per resignarse á acceptar com una limosna, uns drets que li pertanyen per virtut de la ley. Ni un día mes pot tolerarse 'l manteniment de un estat excepcional qu' es per Barcelona una ofensa, un perill y una vergonya. Si 'ls actuals governants no ho comprenen aixís, renunciïn de una vegada al títol de liberals... y digan que la sanch per las generacions derramada en lluyta contra l' absolutisme per conquistar aqueixos drets tan iniquament suspesos, avuy se la menján fregida á la paella, pel mer fet de tenir la paella pel mànec.

Un telegrama de la Habana assegura que hi ha en los hospitals 15,000 soldats malalts. ¿De qué dirían?

¡Malalts de fam!... Si la noticia resulta certa, tots los cástichs del mon serían poch pera ser aplicats als autors de aquesta infamia. Matar de gana als pobres fills del poble arrancats dels brassos de sas familias ab lo pretext de dedicarlos á la defensa de la patria, mentres hi ha qui prospera y s' enriqueix á las costellas del país, fora un crim que clamaria venjansa davant del cel. La nació espanyola hauria arribat al últim grau de l' enviliment si no sabia pendrela.

Un periódich francés ha deixat anar la noticia de que la guerra de Cuba terminarà mediant lo reconeixement de graus als insurrectes.

Mal es que la noticia comensi á corre.

Perque las ideas que concebeix en Moret, avants de sortirli del cervell, solen sortir reflectidas en los periódichs del extranger.

Jo no m' oposaria á que 's fés la pau en aquesta forma, pero ab una compensació: al reconeixer los graus als mambissos s' hauria de degradar als polítichs de la restauració que no haventlos sabut véncer, ni ab tots los tesoros d' energia que 'l país ha posat en las sevas mans, haguessin acabat per suscriure una semblant indignitat.

Lo meeting del *Tivoli* obra 'l cor á l' esperansa de millors dias pera l' opinió republicana de la ciutat de Barcelona. No está l' esperit públich tan abatut com s' ha volgut suposar. Respon encare als accents virils consagrats á la defensa de la llibertat, de la democracia y de la patria.

Empenguem los partits republicans una acció elevada, y 'l poble de Barcelona no negará 'l seu concurs á las desinteressadas iniciativas de la direcció republicana.

Aquest moviment de perfecta identificació del esperit públich ab los republicans s' iniciá dimars de una manera admirable. Que vaja prosseguint, y 'ls resultats no 's farán esperar.

Una bona noticia.

En el banquet en que l' arquitecte Sr. Marial reuní dimecres als seus amichs y artistas que han intervingut en la reforma del Hotel d' Orient, resuscitá l' hermosa idea, proposada ja anys enrera, d' aixecar un hospital consagrat exclusivament á las victimas dels accidents del treball á cárrech de la benéfica associació *Los amichs dels Pobres*.

L' entusiasme ab que 'ls concurrents aculliren la proposició formulada per nostre amich lo Dr. Guillermo López, respón de la realizació del projecte. En breus instants, ab tot y no arribar los comensals á cinquanta, se feren oferiments de traballs, materials, diners, instalacions, llits, etc., per valor de mes de setanta mil pessetas.

Lo pensament de la creació del hospital pels soldats del treball germina, donchs, en bon terreno. Es d' esperar que broti y creixi, per gloria dels iniciadors de l' idea y bé de las classes treballadoras.

CARTA DE FORA.—Llod.—Los noys que assisteixen á l' escola del mestre Cunillera que 'ns ha caygut en sort, corren perill de quedar mes enllustrats que unas sabatas quan acaban de sortir de las mans de un limpia-botas. Es un mestre que tot ho ensenya contant quèntos, rondallas y bestiesas, dihent mal dels republicans y permetentse altras llibertats, com la de ficarse á secretari del jutjat municipal, sens dupte perque l' escola no li dona prou feyna. Aquí va un dels quèntos del seu repertori. Hi havia un propietari que va cedir gratuítament uns terrenos á un bisbe perque s' hi fes un palau, sense fer ecryptura ni res. Mentres s' estava construhint l' edifici, lo propietari morí, y 'l fill y hereu del difunt reclamá 'ls terrenos acudint als tribunals. Llavors lo bisbe se dirigí á la tomba ahont descansava 'l seu

amich, dihentli:—Has de venir al poble a defensar la qüestió dels terrenos que 'l teu fill me reclama.—Y en efecte, 'l mort s' alsá y aná al poble, comparegué davant del tribunal, y després de confirmar la cessió, se 'n torná á jaure al cementiri. Es difícil saber en quin llibre d' ensenyansa deu haver trobat lo mestre Cunilrera aquest sistema d' aixecar morts.

LA FESTA DELS CARCAS

—Ja deus haver vist la gresca.
—¿Quina?
—Pues la que han armat los defensors de 'n Carlitos. ¡Si han mogut un daltabaix, que durant una setmana no 'ns hau deixat sossegar!
—Donchs, la vritat, no ho sabia. ¿Y á sant de qué?
—Mi a!... A sant de sé 'l sant del de las húngaras.
—Pero bé ¿qué han fet, total?
¿Han sortit de casa ab armas?
¿Han derramat gayre sanch?
¿Han calat foch a algun poble?
—Home... ¡tant y tant dirás!
—Pues no haventhi aixó, dispénsals: un ase sóls pot dar brams. Que ls carlistas moguin gresca, ¿qué te de particular si 'l séu rey no fa altra cosa? El deber de un bon vassall es imitar sempre al amo. Déixals, donchs, alborotar, que 'l gastar pólvora en salvas generalment no fa mal.
—Es que lo d' aquest diumenge sembla que ja va passar de salvas.
—¿Van tirá ab bala?
—Van tirá ab taps de Xampany; pero en totas sas arengas no van fer més que aclamar al séu rey, y en certa forma hasta van quedá acorrjats per alsarse.
—¿Y que hi quedessin!
¡Alsarse!... No han pas d' estar assentats tota la vida... Sobre tot ara que 'ls camps hi ha una verdor que enamora, ¿qui diastre ha de trobá extrany que als carcas els vinguin ganas d' anarsenhi á pasturar?
—Si, vés preuentho á la fresca!... Els haguessis escoltat y haguessis vist de quin modo s' anavan descantellant vomitant per 'quella boca tot lo que duyan al papl...
—Devian dir lo de sempre: que 'ls carlistas son uns sants y 'ls liberals uns dimonis.
—Deyan lo que pots may havia dit en veu alta: deixavan casi trassat lo programa de la guerra ab que 'ns volen obsequiar y que, si no 's mira prompte de posarlos un ronsal, estallarà 'l millor dia ab tota seguretat.
—¡Fuig! No ho creguis: una cosa es menjá y celebrá un sant, y beure quatre copetas y dir quatre disbarats, y un' altra cosa es tirar-se carré amunt ab l' arma al bras, per defensá aquest tanoca que á Venecia está donant tan hermosíssims exemples de carinyo paternal.
—Sigui com sigui, jo opino que 'l govern está obligat á vigilarlos de serio, y no deixarlos anar com don Pedro por su calle fent lo que 'ls passa pel cap y ferint ab sas bravatas los sentiments lliberals.
¿Tú no sabs aquests banquetes per quia motiu diu que 'ls fan? Per passar llista y contarse.
—Bé, pero aixó no es vritat.
—Si que ho es! Al de diumenge diu que tots hi van anar.
—Pues jo de-de arat 'ho nego: cabalment diumenge al tart vaig entrá al Parcá una estona.
—¿Y qué!
—Que no vaig trobar á faltarli cap ¡cap fiera!
—¡Ey! Que ara estás insultant nostra colecció zoológica... ¡Pobras bestias!... Els xacals y els tigres son massa mansos per anarlos á posar al costat dels llops famélichs de 'n Cucala y en Savalls.

C. GUMÁ.

SENSE RUMBO

OM á Madrid. Una comissió de personatjes se presenta al president del Consell de ministres.
—Senyor Sagasta, hem d' arreglar aixó de Cuba.
Don Práxedes se rasca la barba y 's disposa á escoltársels.
—No desitjo altra cosa: vosteds dirán.
—¿Vol obtenir la pau desseguida?
—Demá, si no pot ser avuy mateix.
—Pues... concedeixi l' autonomia á l' isla, y será posar oli en un llum.
—¿N' están segurs?
—Seguríssims! L' autonomia es la pau, l' úaich balsam que ha de curar las feridas de la guerra...
En Sagasta reflexiona un moment.
—Concedit—diu després d' un rato:—poden contar ab la autonomia.
* * *
A l' Habana. Lo capitá general reuneix als elements espanyols.
—Senyors: acabo de rebre ordres terminants de Madrid.
—¿Qué diuhen aquestas ordres?
—Lo govern ha resolt concedir l' autonomia á l' isla de Cuba.
—Los concurrents, sense dirsho l' un al altre se posan á cantar:
La Habana se va á perder...
—¿Per qué s' ha de perdre l' Habana?
—¡Per res... per res!... Aixó no es més que música. Si 'l govern está resolt á establir l' autonomia, nosaltres estém resolts á acceptarla.
—Espanya creu que la concessió de l' autonomia representa la pau de Cuba, l' inauguració d' una era de calma y prosperitat.
—Conformes. Sols demaném una cosa.
—Dugas, tres; las que vulguin.
—Que l' autonomia sigui en benefici de tothom.
—S' han de deixar vosteds tallar una mica de la capa: l' obtenció de la pau obliga á qualsevol sacrifici.
—¿Hem de sacrificarnos?... Ho farém; pero, á lo menos que tot aixó serveixi á alguna cosa.
Servirá pera lo que tots desitjém: pera restablir la normalitat de la perla de las Antillas.
—¡Amén!—
* * *
Decrets del govern de la nació:
«Se nombra gobernador de l' Habana al autonomista A.»
«Se nombra gobernador de Matanzas al autonomista B.»
«Se nombra gobernador de Puerto-Príncipe al autonomista C.»
«Se nombra gobernador de Santiago al autonomista D.»
«Quedan encarregats de las inspeccions, delegacions y representacions de las sis provincias los autonomistas E, F, G, H, I, J y K.»
L' element insular:
—¡Visca l' autonomia!
L' element espanyol:
—Senyarse, senyors; pero ¡cuidado á treure's els ulls.
* * *
Un meeting á l' Habana. Parla qualsevol autonomista:
—Per últim, després d' una interminable serie de deplorables equivocacions, va á establirse l' autonomia per la qual tants anys hem suspirat.
(Aplausos).
«De aquest moment pot donarse per segur que la pau es un fet y que l' isla de Cuba, tirant un vel sobre 'l passat, se disposa á caminar ab pas ferm y decidit, per la via de la prosperitat y la regeneració.»
(Més aplausos. Alguns concurrents, entusiasmats, abandonan el local y se'n van á la maniyua.)
* * *
Lo general en jefe als seus emisaris:
—¿Están enterats?
—Si senyor: hem de dirlos que las sevas aspiracions quedan realitzadas; que l' autonomia está implantada d' un modo formal y definitiu, y que la millor prova que del seu patriotisme poden donar, es que abandonin las armas y se'n tornin á casa seva á criar caballs y á plantar tabaco.
—Exactament! Bon viatge y que vaji bé.
* * *
En las ciutats:
—Los elements genuinament espanyols están en el deber d' inclinarse davant dels autonomistas.
—Es que 'ls autonomistas no 'ns inspiran una confiansa massa sólida.
—¡Pssst!... ¡Tot siga per la pau y la ditxa de Cuba!
* * *
A la manigua:
—¿Quién vive?
—¡Espanya! Vinch á ensenyarvos lo programa de las reformas.
—¿Programas á aquest hora? Esperat.
Sona una descarga. ¡Brrrr!
—¡Es que se us ha concedit l' autonomia!
—¡Brrrr!...
Y la guerra continúa.
* * *
Ara, entre nosaltres:
¿Veritat que si 'l resultat de la combinació es aquest, haurém de confessar que per aquest viatge no 's necessitavan alforjas ni autonomias, ni pactes ab los Estats-Units, ni notas diplomáticas?

FANTÁSTICH.

OLT se parla de la nota enviada pel govern espanyol á n' en Mac-Kinley; pero ningú sab á punt fixo lo qu' expressa.
No obstant hi ha motius per temer, qu' en lloch de ser un re á tot lo que demanan, siga un sí á tot lo qu' exigeixen els yankees.

A lo menos ara aquests se mostran molt satisfets, y hasta complacents ab en Sagasta. Porch que no gruay, senyal que te plena la menjadora.

Va cridar molt l' atenció que 'l general Azcárrag assistís á l' iglesia dels Jeronis, mentres s' estava celebrant una missa carlista.
Contra 'ls cárrechs que se li han dirigit, ha respost qu' ell no va assistir á la missa dels carlins si no á un' altra que se n' estava celebrant al mateix temps.
En vista de aquesta planxa missaire, ja no te res d' extrany que D. Marcelo perdi l' oremus tan sovint.

Al arribar á Cuba 'l general Blanco, ha declarat que una de las primeras cosas que 's proposava realisar era l' establiment del self government.
Ho ha dit tal com ho escribím: en inglés.
Lo qual per si sol ja significa un anticipo de lo que 'ls governs monárquichs poden fer en materia d' autonomia. Observin que 'ls que no logran cobrar lo que se 'ls deu, quedan convertits en inglesos.

Una revelació del Nacional.
«En Silvela va encarregar al Sr. Fiscowith, dueny de una galeria dramática que organís el partit silvelista á provincias.»
De segur que 'l Sr. Fiscowith, quan vinga 'l cas, cobrará 'ls drets de representació. No en va aixó del silvelisme es pura comedia.

Los carlins ab motiu de la festa de Sant Carlos *Burru-seu*, s' han sortit de test.
Bon estómach han de tenir quan no se 'ls indigesta la barreja que fan de missas y sermons, discursos y veílladas, áplats y pisco-labis, tota en un dia. Bé es veritat que 'ls *avestrussos* tot ho paheixen.

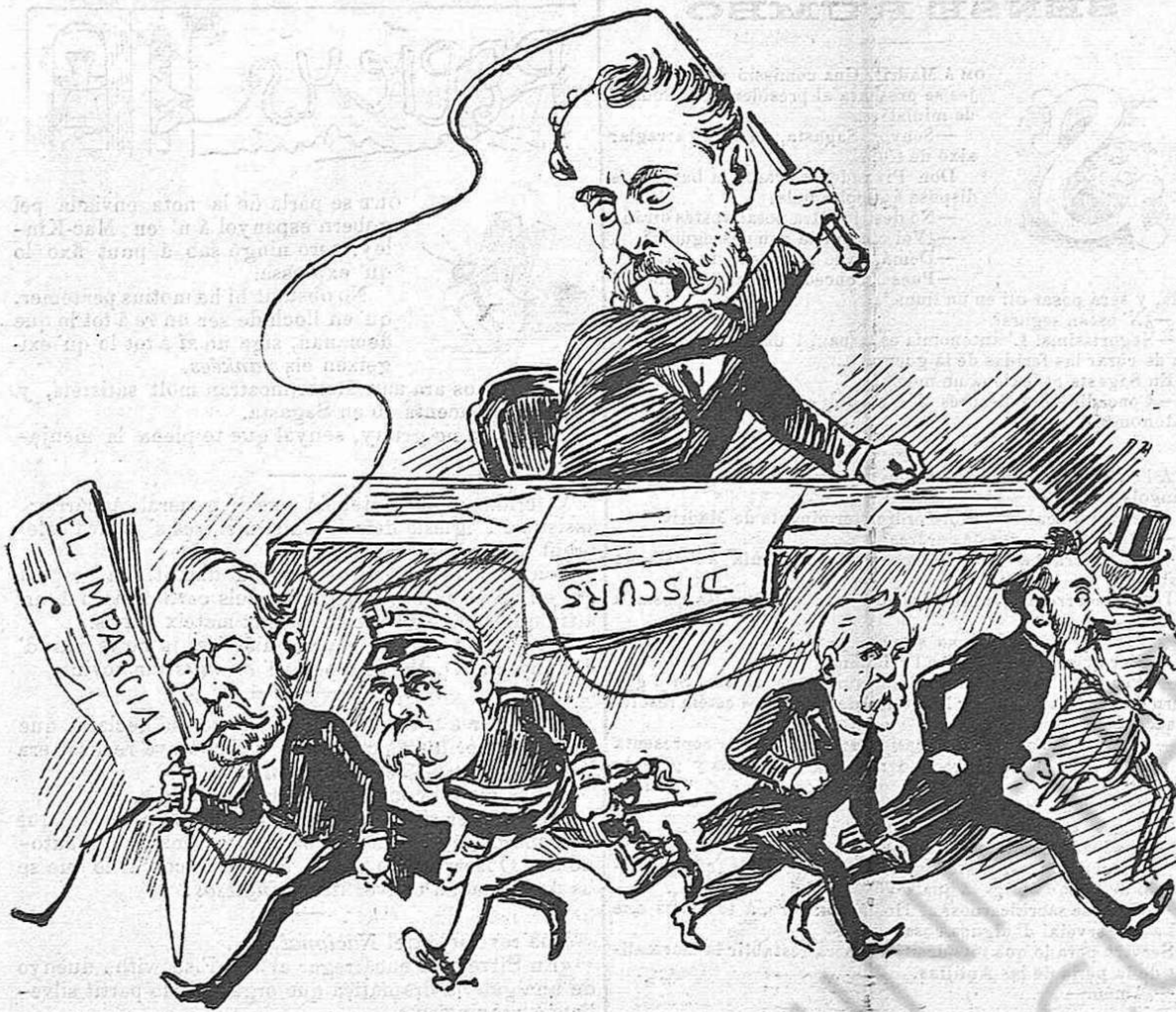
A Barcelona, especialment, els carcondas han arribat á posarse al nivell dels antichs esparteristas el dia del Sant del Avi. Com mes *tremendos* volen ser, mes progressistas semblan.
Lo dia del sant del seu amo compleixen al peu de la lletra las promesas que durant tot l' any venen fent. Es á dir: se *tiran á la montanya*.
Eyl entenémnos: á la *montanya* de Montjuich. Pero sense arribar al castell. Per lo que puga ser s' aturan á Miramar. L' oloreta que surt de la cunya 'ls cega las camas y s' hi assenhen, esperant l' arrós.

Allá 'ls veurían batentse desafortadament, ganivet en má contra 'ls pollastres, y 'ls talls de llús fregit als bélichs acorts de una banda que toca la Marxa de don Carlos. ¡La Marxa!... ¡Qué mes *marxa* que la que va tenir qu' emprendre l' any 75, perseguit activament per las columnas liberals!
Com á recort de la sanch derramada y estímulo de la que 's proposan derramar lo vi. vá á dojo, de las botellas á las copas, de las copas al ventrell, del ventrell al pis de dalt. Desde aquella altura 'ls partidaris del Terso aumentan... ó á lo menos se veuhen ells ab ells multiplicats per dos. ¡Efectes del *esperit*, encare que católich no batejat, del such de xaretlo!

Lo mes xocarrer es qu' entre 'ls comensals del morro-fort per triturar aliments y vomitar bravatas, s' hi destacan sempre alguns ensotanats, á coneixement dels quals no deuben haver arribat las ordres del papa, ó si hi han arribat las fan ab all y oli, descambiantlas ab una serie de rots mes ó menos místichs.
A mí aquests cabecillas ab faldillas me son molt simpáticos. Ells sols treballan més per treure la llana dels clatells, que lo que podrian ferho tots los heretjes ple-gats que 'ns hi posem. Perque si la suprema aspiració religiosa consisteix en convertir en llops las ovelles dels remats espirituals, pera llansarlos á tots los furors y á tots los crims propis de las guerras civils, no hi ha dupte que cooperan si bé que per retrocés á fer guanyar la jugada als amichs de la despreocupació, base única del progrés dels pobles.

Lo partit conservador está avuy transformat en una segona edició corregida y aumentada de la casa de 'n

LO DISCURS DEL ANTEQUERÁ

No hay peor cuña que la del mismo palo.

LA QUESTIÓ DE FILIPINAS

Está molt fosh y no se sent res.

Garlanda. A falta de plats, trobantse ab la taula desparada, los conservadors s' están tirant pel cap els ossos de 'n Cánovas. Espectacle tan grotesch no s' havia vist may á Espanya.

No n' hi havia prou ab las pretensions de 'n Silveia que 's volia quedar heréu únich de l' auca; ni ab las vacilacions del Directori, que desde bon principi va perdre l' oremus, no sabent á quin rumbo dirigirse; ni ab las desercions de alguns cap-padres, gats vells molt amichs de quedarse á véurelas venir... no n' hi havia prou encare ab tots aquests gèrmens en plena descomposició.

Era precis l' arribada á Madrid del ex-pollastre de Antequera, porque tot se 'n acabés de anar á ca'n Pistrans.

Hem de confessar qu' en Romero Robledo ho ha fet admirablement. Prenent per espátula un ós de 'n Cánovas, ha remenat la mescla putrefacta, ab verdader frenesí. ¡Y si n' ha sortit de farúm, de pudó, de pestilencia!...

En Romero á tots els ha cantat la canya, no deixantlos bons ni pels gossos. Y en justa correspondencia, 'ls ofesos l' han cantada á n' en Romero, no deixantlo bó ni per l' escumbriaire.

En aquesta batussa 's pot ben dir que tots han quedat extesos sobre la dura terra, que durant aquests vintitres anys han escandalizat ab los séus excessos, ab las sevas iniquitats.

Precisa cubrirlos com als cadávers dels apestats ab una bona capa de cals viva. Y ab lo mateix pinzell y ab la mateixa tinta que vá emplear en Romero Robledo al triufar la Revolució de Setembre, es necessari escriure sobre l' informe pilot de restos conservadors aquest epitafi:

«CAYÓ PARA SIEMPRE LA RAZA ESPÚREA DE LOS TRAGONES.»

No penso tornar-me á ocupar d' en Weyler, fins que 'l país sápigra clarament á que aténirse, respecte á la seva actitud política.

D. Valeriá es avuy un ou. Quan se trenqui la closca veurém lo que 'n surt.

Hi ha qui creu que serà gall; hi ha qui creu que serà gallina.

Pero també podria no ser gall, ni gallina. L' ou podria resultar covarot.

Ara comprénch l' afició de 'n Romero Robledo al cultiu de la remolatxa.

No es que valgui aquests tubérculs per treure'n sucre, com tothom se figurava; els vol per tirarlos pel cap dels séus antichs correligionaris.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ena mo-ra-da.
- 2.ª ANAGRAMA.—Tramar—Matar.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Lo ret de la Sila.
- 4.ª BOTELLA NUMÉRICA.—Montreal
- 5.ª GEROGLIFICH.—Un compas té dos puntas.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans P. Miracle, Bon Jan, J. Sala P., Un Merlot y Pau Xirinachs; n' han endavinadas á Pepet Panxeta, Un que te tart y Marieta Balasch; 3 J. Güell, Un Guerrero y P. Estorer; 2 Marraman y Pep de l' Olla; y l no més Un Miquetas y Aatón del Suspir.

XARADA

L' inicial del nom qu' estima
mon cor, es la prima;
noya de cabell hermós
com fil d' invers-dos;
demanaré sens espera
avuy sa tercera.
Y tinch aqueixa fatlera
d' una nit que hi vaig ballar
y una fió 'm fen olorar
d' una dolça hu-dos-tercera.

J. MORET DE GRACIA.

ENDAVINALLA

Ho fém los homes y donas;
tant els pobres com els richs;
ho fém sense volguer ferho
desde 'l més gran al més xich.
Ho fém tant si passém penas,
com si 'ns estém divertint;
tant si plou, com si fa sol;
tant de dia com de nit.
Y finalment: tots ho fém,
desde que á n' al mon venim.

LLUIS G. SALVADOR.

GEROGLIFICH

∴ +
K K K
DA DA
+
TO TO
K

JOSEPH DURBÁN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Hortet de Pamies, J. Sala P., Un que no va á la torre, G. Vallsmadella, Calderón de la Cabra, Pepet Panxeta, Cusi del Nap, Crach, Castanyera, Fart de Sopas, J. Roca Blanca, Un Fels, C. Dugó, Domingo Soler, Carmelo Acit, y A. Niu Bal.—Lo qu' envian aquesta semana no 's fa per casa.

Ciutadans S. Faló Colauros, Felions Petit, Ali-Velló-Xilef, Rubiés, Melón Cansado, J. Gumá (Salt), F. Mas Abril, Keta-Kute, Perinyo Giral, T. Amigo, Joseph de la Ciutat, J. Rocavulero, Pepet de l' Ala, F. S. (Nas de Vicari, Sisket D. Palla, Pere Alegre y M. Bonells)—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.—Ciutadà Saldoni Ximus: Va bé: mirarém de aprofitarho.—J. T. Fortuny: No 'ns agrada ni l' assumpto, ni la forma.—C. de Alfonso: No es propi per l' Almanach.—F. Iporace: La composició es molt mansa.—A. B. y V.: Quedém enterats.—Clara Dou: Gracias per l' envió: está bé, com de costum.—Noy Pintó: Es fluix.—Odinet: Et stlom sipir y se tlom agrall.—Xavier Alemany: L' article esta molt bé: Se li agraeix.—B. Sabadell: No va —Ropevi: Tampoch.—E. Xarau: Ho aprofitarém.—Net dels almogàvers: La composició sobre ser incorrecte, es llarguissima.—Pepito Llauné: Aprofitarém la major part de la remesa.—J. Vicens: De las dos aprofitarém l' última.—E. Sunyé: Ho acceptém tot.—Ramonet E: Rebuda la composició: cumplert l' encarech: y 'l periódich no ha faltat la sola semana, sent la que li han dit la nova direcció.—J. Staransa: va bé.—L' Avi Riera: Lo sonet no va, l' altra composició, en cambi, 'ns agrada molt.—F. Carreras P.: Aprofitarém l' Intima: l' altra no 'ns fa 'l pés.—F. Comas: La de vosté la trobém fluixa.—A. Lopez Torras: Mirarem de aprofitarla.

EN PREPARACIÓ

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera l' any 1898

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.